

Utorok 9. týždňa

Mk 12,13-14

Láska k blížnemu je láskou k životu

Povzbudiť veriacich, že Pán Ježiš je Prameňom a Posilou v živote kresťana

Jedna rétorická zásada hovorí, že ak chceš niekoho pokarhať, tak ho najprv pochváľ a povzbud', aby tak ľahšie zniesol slová kritiky. A je to pravda, pretože človeka, ktorého si získame, môžeme ľahko povzbudiť, aby konal lepšie.

Drahí bratia a sestry, v evanjeliovej perikope sme počuli, ako Ježiš povedal: **„Čo je cisárovo, dávajte cisárovi, a čo je Božie, Bohu”** (Mk 12,17).

Farizeji prichádzajú za Ježišom a najprv sa mu zaliečajú: **„Učiteľ vieme, že vravíš pravdu a učíš Božej ceste”** (Mk 12,14). Potom mu dávajú otázku, či slobodno platiť dane cisárovi, aby ho podchytili v reči a mohli ho obviniť. Ak by im Pán Ježiš odpovedal kladne, postavil by si proti sebe všetkých zbožných Židov. Ak by odpovedal záporne, bolo by ho možné obžalovať ako buriča na rímskych úradoch. Ale on poznal ich prefíkanosť (Porov.: Mk 12,15) a myšlienky ich srdca, a preto neostal vo svojej odpovedi iba pri vonkajšku. Jeho odpoveď zasahuje vnútro človeka. „Dávajte cisárovi, čo je cisárovo, a čo je Božie, Bohu” (Mk 12,17). Ježiš nechce dať na jednu rovinu svetskej a duchovnej povinnosti, ale poukazuje na zodpovednosť pri ich plnení.

Kristus počas svojho pozemského života uznával autoritu vtedajšieho spoločenského zriadenia, ktorým bola Rímska ríša. Aj keď to bolo nedokonalé zriadenie poznačené otroctvom, krutosťou a autokraciou. Prvé kresťanské spoločenstvo po Ježišovom zmŕtvychvstaní nasledovalo svojho Majstra v poslušnosti voči vrchnosti. Sv. Pavol vo svojich listoch často napomínal veriacich, aby pracovali, žili počestne a boli vzorom v plnení si svojich stavovských povinností aj pre pohanov. Vyzýva k modlitbe za predstavených. Kto sa protiví vrchnosti, protiví sa Božiemu poriadku. Vladárov sa nemusí báť ten, čo robí dobre, ale ten, kto robí zle. Preto sa svetskej moci treba podriaďovať nielen zo strachu, ale kvôli svedomiu. Preto platíte aj dane, lebo tí, čo ich žiadajú, sú Boží služobníci (Porov. Rim 13,1-7).

Pán Ježiš nás pozýva, aby sme mali účasť na jeho Božskom živote. Nenechajme sa odradiť rôznymi úskaliaми, s ktorými sa denne stretávame. Božie slovo je aktuálne v každej dobe. Ako platilo pred 2000 rokmi, keď vtedajší svet bol pod nadvládou Ríma, tak aj dnes, keď je politická situácia úplne iná. Človek je vo svete slabým tvorom. Nie je vybavený takými zmyslami a schopnosťami ako zvieratá, aby prežil vo svete. Filozof Pascal takto hovorí: „Človek je iba trstina zmietajúca sa vo vetre...” A predsa je korunou tvorstva, pánom sveta. Ako je to možné? Odpoveďou je dokončenie Pascalovho výroku: „...človek je síce iba trstina, ale trstina mysliača”. To je tá schopnosť, ktorou človek prevyšuje všetko stvorenie. Preto potrebujeme iných ľudí. Jeden človek sám by asi ťažko prežil na zemi. Ale spojenie ľudí do veľkého spoločenstva uľahčuje život všetkým. Tak každý pridáva ruku k dielu a spoločne sme

schopní vytvoriť veľké veci. Tu však hrozí jedno veľké pokušenie, že človek zabudne na Boha, od ktorého má život, telo, dušu i rozum. Chce byť ako Boh. Tu pramení každá nenávisť voči blížnemu, hnev a osočovanie. Postupne sa stráca úcta k životu. Matka sa cíti zodpovedná rozhodnúť sa, či chce priviesť na svet dieťa, alebo mŕtvolu. A to sa potom vracia rodičom ako bumerang v ich starobe, keď ich deti rozhodujú o živote, či smrti v starobe, aby sa vraj ďalej netrápili. Svätý Otec Ján Pavol II. hovorí o takomto spôsobe života ako o civilizácii smrti. Keď sa človek začne považovať za Boha, už nič nie je Božie, všetko je cisárovo. Pán Ježiš sa k nám dnes prihovára a pozýva nás, aby sme boli šíriteľmi civilizácie lásky a života. Miluj blížneho v skutočnosti znamená milovať život.

Bratia a sestry, Boh nás zahrňuje svojou láskou. Sme jeho deti. On nás nenecháva ako siroty. Ponúka nám samého seba, dáva sa nám celý vo svojom synovi. Odpúšťa nám naše neprávosti, ba aj všetky naše tajné chyby. Opätujme mu aj my svoju lásku a potom vyplníme slová: „**Dajte cisárovi, čo je cisárovo, a Bohu, čo je Božie**“ (Porov.: Mk 12,7). Ako to môžeme urobiť? Tak, že mu budeme verní v slovách, životných postojoch a skutkoch. Učme sa vidieť Ježiša v každom blížnom. Aj v tých, čo nám zle robia. Nech nás v tom povzbudí aj tento príklad:

V akejsi moslimskej dedine v Libanone sa malá skupina obyvateľov stala kresťanmi. Tým, sa im zavreli všetky moslimské dvere. Kresťania sa už nemohli zastaviť na námestí s ostatnými ľuďmi, aby si zafajčili a porozprávali sa, ženy už nemohli chodiť po vodu do dedinskej studne. Noví kresťania boli nútení vykopať si studňu na svoje náklady.

Raz však dedinská studňa vyschla a bolo po vode. Kresťania vyzvali svojich krajanov, aby si chodili brať vodu z ich studne. A urobili ešte čosi. Na všetky svoje domy vyvesili nápis: „Tu bývajú kresťania.“ Tak každý vedel, že v tom dome nájde pomoc a vystretú ruku.¹

Ako je to so mnou, brat, sestra? Platí to aj o nás, čo o kresťanoch z libanonskej dediny, že v dome, kde bývajú kresťania možno nájsť pomoc?

Farizeji, ktorí prišli za Ježišom sa mu zaliečali s úmyslom podchytiť ho v reči. Aj my sme dnes prišli za Ježišom. Ale náš úmysel sa líši od úmyslu zákonníkov. Chceme, aby nám Ježiš dal silu verne kráčať za ním. Otvorme mu svoje srdcia a dovoľme mu, aby do nich vstúpil. Tak budeme môcť byť skutočnými apoštolmi každodenného života.

Amen.

---

¹ FRERRERO, B.: *Spev svrčka*. Bratislava : DON BOSCO, 2000, s. 45.